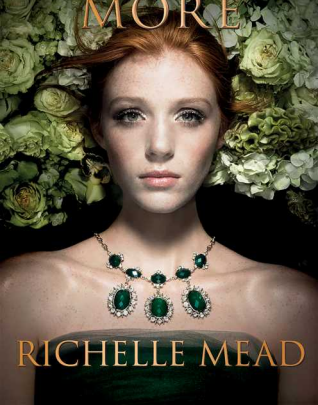

DIAMANTOVÝ DVOR 3

SMARAGDOVÉ MORÉ

RICHELLE MEAD

SMARAGDOVÉ
MORE

RICHELLE MEAD
je autorka týchto kníh:

séria *Diamantový dvor*

DIAMANTOVÝ DVOR

POLNOČNÝ KLENOT

SMARAGDOVÉ MORE

séria *Upírska Akadémia*

UPÍRSKA AKADÉMIA

MRAZIVÝ BOZK

TIĚNOM POBOZKANÁ

KRVAVÝ SLUB

SPÚTANÉ MÁGIU

POSLEDNÁ OBEŤ

RICHELLE MEAD

SMARAGDOVÉ
MORE

slovar

Copyright © 2018 Richelle Mead

Translation © Dominika Weinstock 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019

ISBN 978-80-556-3929-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Richelle Mead: The Emerald Sea,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Razorbill,

an Imprint of Penguin Random House, New York 2018,

preložila Dominika Weinstock.

Jazyková korektúra Františka Gibalová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2019.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Venujem tete Sheri a strýkovi Curtovi.

PRVÁ KAPITOLA

BYŤ LEPŠIA AKO VŠETCI OSTATNÍ BOLO VYČERPÁVAJÚCE.

Platilo to väčšinu môjho života. Čo som si pamätala, vždy som sa snažila podporovať rodinu, bojovala za každý medenák, ktorý sme zarobili. Ak ste sa v rušnej Trhovej štvrti Osfra ulievali, hoci len chvíľočku, otvorili ste dvere niekomu inému, kto si vaše víťazstvo uchmatol pre seba.

Nezmenilo sa to ani potom, ako som sa nastťahovala do domácnosti plnej dievčat súperiacich o to, ktorá sa vydá za najbohatšieho muža v ďalekej krajine. Niektoré dievčatá tu v Blue Spring si možno povedali, že sa môžu trochu uvoľniť, a to hralo v môj prospech. Len nech si myslia, že sa môžu ulievať. Len nech ma nenávidia. Ja budem v strehu. Sústredím sa na svoj cieľ, nedovolím, aby ľudia alebo nejaké hlúposti odviekli moju pozornosť.

„Všetko najlepšie k narodeninám, Tamsin!“

Prekvapene som zastala vo dverách svojej izby. Ruku som si pritisla na ústa, aby som zakryla šok z toho, čo som zbadala. Na stenách viseli zložito povystrihované papierové girlandy. Na posteli ležala malá škatuľka, úhľadne zabalená v striebornom papieri. Na toaletnom stolíku stála váza s dúhovými gladiolami. Vedľa nich bol položený tanier s čímsi ružovým a hrudkovitým.

Zdá sa, že nie všetci ma nenávidia.

„Čo to má znamenať?“ Rýchlo som zatvorila dvere. „Počkať. Ako ste sa o tom vôbec dozvedeli?“

Moje dve spolubývajúce stáli vedľa seba a široko sa usmievali. „Máme svoje zdroje,“ odvetila Mira.

„Aj keď by sme nemali byť nútené využívať ich,“ karhala ma Adelaide. „Prečo si nám to nepovedala?“

„Nechcela som z toho robiť veľkú vedu. Veď o nič nejde.“ Podišla som k stene a dotkla som sa girlandy. „Je to krásne.“

„Vyrobila som ju ja,“ pochválila sa Mira. Keď bola uvoľnená, do hlasy sa jej vkrádal spevavý prízvuk, dôsledok toho, že väčšinu života prežila v Sirminike. Pri pohľade na ňu, pekne upravenú v ružových popelínových šatách, by si nik nepomyslel, že si musela prebojovať cestu von z vojnou zmietanej krajiny. „Keď tu slečna Shawová bola naposledy, priniesla mi zásoby.“

„A ja som upiekla tortu,“ ozvala sa Adelaide. „Jahodovú.“

Zamračila som sa. „Akú tortu?“ Ukázala na tanier s roztečenou ružovou hrudou. „Nehovor,“ poznamenala som. „Úplne sama? Myslím, podľa receptu a tak?“

„Máš šťastie, že máš narodeniny, inak by som ti to odvrávanie netolerovala,“ odvrkla.

Neverila som jej ani na chvíľku, keďže mi to „odvrávanie“ tolerovala úplne pravidelne. Adelaide bola to najduchaplnejšie, najveselšie stvorenie, aké som poznala, čo pôsobilo ako dobrá protiváha k mojej nekonečnej netrpezlivosti a Mirinej tichej premýšľavosti. Všetci v Blue Spring sa snažili zbaviť svojich koreňov a naučiť sa pohybovať vo vyššej spoločnosti, a tak by si človek myslel, že Adelaide bude mať pred nami náskok, keďže pracovala ako služobná u nejakej šľachtickej. A niekedy poznala nepochopiteľné detaily aristokratického správania. No úplne ich zatienoval nedostatok praktických schopností pre život. Napríklad keď šlo o šitie. Upratovanie. A... varenie.

„Tak teda ďakujem... ale nemali ste si robiť starosti. Najmä nie s tou, hm, tortou. Je to milé, ale nemali ste márne časa na mňa, keď ste mohli študovať.“

Adelaide si sadla na kraj postele a hojdala nohami. „Neboj sa. Ten čas by som určite netrávila študovaním.“

„Mira možno áno,“ odvrkla som.

Mira si sadla vedľa Adelaide a dlhé čierne vlasy si prehodila cez plece. „Myslím, že ani ja nie.“

„Ale no tak, vy dve! Ak ste mi naozaj chceli na narodeniny niečo dať, tak to malo byť to, že začnete brať štúdium vážnejšie. Čas nám onedlho vyprší.“

„Ja ho beriem vážne,“ odvetila Mira rozhorčene. „Ibaže nie tak ako ty. Nik to neberie až tak vážne.“

„A máme kopu času,“ doplnila Adelaide. „Ja si ešte nejdem robiť starosti.“

Nemalo zmysel karhať ju. Adelaide ostane Adelaide. Poučila som sa o tom už pred šiestimi mesiacmi, keď som prišla na Diamantový dvor. Podobne ako ja, aj ona a ostatné dievčatá v domácnosti sme sa zaviazali stráviť rok študovaním etikety, politiky, hudby a asi stovky ďalších predmetov. Tieto vyčerpávajúce dni sa nám vyplatia, keď sa na jar poplavíme do Adórie, kde si nájdeme manželov z vyšších tried, a tí nám zlepšia postavenie v nových kolóniách. Niekedy som túžila po tom, aby si to moje dve spolubývajúce uvedomili. Samozrejme, musela som byť z nich najlepšia, ale ich by som rada videla povedzme na druhom a treťom mieste.

Mira naozaj brala štúdium vážnejšie ako Adelaide, a keďže bola všímavá, uvedomila si, že som prišla neskoro. „Mala si dole nejaké problémy? Vyzeralo to, že sa s tebou po vyučovaní chceli rozprávať Clara a ešte nejaké dievčatá.“

„Akoby mi tá banda mohla spôsobiť nejaké problémy,“ odfrkla som. „Iba trucovali, lebo som od Florence vymámila všetko o vhodných starých mládencoch v Cape Triumph.“

Adelaide s úžasom nadvihla obočie. Florence bola absolventka Diamantového dvora a minulý týždeň sa vrátila z Adórie, aby nám porozprávala o svojich skúsenostiach. „Čo si s Florence spravila?“

„Pamätáte, ako si chcela po obede oddýchnuť? Očividne si zvykla, že jej služobná pomáha so všetkým – čo je hlúpe, lebo začínala rovnako ako my –, a tak som sa dobrovoľne prihlásila, že jej pomôžem vybalíť sa v hosťovskej. Využila som príležitosť a vytiahla z nej toľko informácií, koľko sa mi len podarilo, o mužoch, ktorých tam pozná.“

S úžasom na mňa mlčky hľadeli. Potom sa ozvala Mira. „Áno. Samozrejme, že si to spravila.“

„Využívam všetko, čo mi prezradila, a študujem si niečo o ich záujmoch. Napríklad je tam jeden prominentný bankár, ktorý hľadá manželku a veľmi sa zaujíma o tenis. Viete, čo to je? Ja som nevedela, ale už, samozrejme, viem. Počas prestávok som si o ňom čítala.“

„Vlastne,“ ozvala sa Adelaide, „ja viem, čo to je. Ale ako to, že si nám nič nepovedala?“

Pokrčila som plecami. „Chcete to vedieť? Chcete hľadať informácie o týchto mužoch?“

„Nie,“ odvetili naraz.

„Vidíte, preto som nič nepovedala, hoci by som sa s vami o... nejaké... rada podelila. Ale čo sa týka ostatných? Ani nápad. A presne to som povedala Clare a jej kamoškám.“

„Tamsin, neexistuje nik, kto by sa ti vyrovnal!“ zvolala Adelaide neveriacky hlasom plným obdivu.

Mira prikývla, už sa znova usmievala. „A inak by sme to ani nechceli.“

„Len si zo mňa uťahujte, koľko chcete,“ mykla som plecom, „ale vravím vám, niečo sa deje. Zakaždým, keď príde Jasper... Neviem. Jednoducho to cítim. Musíme byť pripravené.“

Adelaide začali tieto reči nudiť. „Môžeme počkať s tým pripravovaním, pokiaľ si neotvoríš darček a nedáš tortu? Prosím.“

Vzala som striebornú škatuľku. „Och, nie som ešte veľmi hladná, ale pozrime sa na toto.“ Keď som ju otvorila, našla som hladké drevené pero s oceľovou špičkou. Nebolo nijako prepychové, ale očividne nové a kvalitne spravené. „Kde ste to vzali? Ani jedna z vás nemá peniaze nazvyš.“

„Cedric ho pre nás vybral v meste. Vedeli sme, že hneď po absurdne bohatom manželovi túžiš práve po takomto darčeku,“ vysvetľovala Adelaide. „To druhé pero, ktoré si používala, takmer nedržalo pokope.“

„Máš pravdu. Ďakujem.“ Zaplavila ma nečakaná vlna emócií. Na Diamantovom dvore som nepotrebovala priateľky, aby som uspela, ale bolo naozaj príjemné mať ich. „A poďakujte aj Cedricovi.“

„Dúfam, že prestaneš zanedbávať písanie listov rodine,“ poznamenala Mira s pozoruhodne vážnou tvárou. „Myslím, že som ťa včera videla napísať len tri.“

„Tak ti jeden ušiel. Napísala som štyri.“ Pozrela som na pero a v srdci pocítila bolesť, keď som pomyslela na rodinu. Všetko, čo som tu robila, bolo pre nich, no iróniou bolo, že som za to platila tým, že s nimi

nie som. „Šesť požehnaných anjelov vie, ako veľmi mi chýbajú. Prvé narodeniny, ktoré trávim bez nich.“

„Máš šťastie,“ ozvala sa Adelaide, tiež nezvyčajne vážna. „Že máš takú rodinu – že ste si takí blízki.“

Clivý tón v jej hlase mi pripomenul, že ona aj Mira svoje rodiny stratili. Moja je možno ďaleko v Osfre, ale aspoň ju mám. A aspoň ich opäť uvidím.

„Mám šťastie,“ súhlasila som. Odložila som pero, podišla k priateľkám a obe si ich privinula do objatia. „Lebo mám aj *takúto* rodinu tu.“

Chvíľku sme zotrvali v objatí a potom sa Adelaide spýtala: „Už je čas na tortu?“

Keď som im hovorila, že mám pocit, že sa niečo stane, myslela som to vážne. Trvalo takmer dva mesiace, kým sa moje tušenie vyplnilo. Život na panstve Blue Spring dovtedy plynul svojím normálnym tempom. Učítelia prichádzali každý týždeň, aby nás učili svoje predmety, a takto cestovali medzi tromi panstvami patriacimi k Diamantovému dvoru. Študovala som. Užívala som si Adelaide a Miru. Tolerovala som ostatné. A stále, stále som písala listy domov.

Jedného zimného popoludnia si nás všetky zavolať do tanečnej sály Jasper Thorn – jeden z dvoch bratov, ktorí založili Diamantový dvor. Pri tejto zmene stereotypu som hneď zbystrila pozornosť. Keď sme tam došli a zbadali na zemi rozprestreté deky a dodávateľov rozmiestňujúcich občerstvenie po sále, spanikárila som ešte viac.

„Vedela som to,“ opakovala som Mire a Adelaide. „Možno je to improvizovaný test, aby nás prinútili premýšľať nad záverečnými veľkými skúškami.“ Pani Mastersonová, ktorá viedla naše panstvo, nám nechcela nič prezradiť. Nedočkavo som vyzerala Jaspera a dúfala som, že sa dočkám odpovedí.

Muža, ktorý vošiel do dverí, som nepoznala. Nespoznávala som ani pár, ktorý vošiel za ním. Ani ženu a štyroch malých chlapcov, čo jej boli v päťách.

No ďalších ľudí, ktorí vstúpili za nimi, som poznala. Prekvapene som vykrikla a rozbehla som sa cez sálu. „Merry! Mama! Ocko!“

V momente ma pohltili ľudia, ktorých farba vlasov bola rovnaká gaštanovo-červená ako moja. Môj trinásťročný brat Jonathan sa pokúšal zachovať si pokojnú tvár, no veľmi sa mu to nedarilo. Jeho dvojča Olivia sa o nič podobné ani nepokúšala a otvorene plakala a objímal ma. Malá Merry, len trojročné dieťa, reagovala na takúto šťastnú príležitosť oveľa jednoduchšie. Natešene zapišťala, vytrhla sa môjmu otcovi z náručia a takmer ma zvalila na zem.

„Opatrne, láska,“ smiala som sa. „Tieto topánky sú určené na tancovanie, nie na akrobaciu.“

Zavrtela sa a pozrela dole na topánky. „Och, pozri na tie pracky! Pozri na tie šaty! Pozri na to všetko!“ Zelenými očami si zvedavo prezerala miestnosť a pri každom novom zázraku sa jej oči zväčšovali. „Všetko je tu také krásne. To tu budeme bývať? Môžeme si pozrieť aj zvyšok? Môžem sa pozrieť na tie šaty, čo si opísala v liste? Tie so zelenými kvetmi?“

„Čuš, dieťa,“ zahriakla ju mama so slzami v očiach. „Veď si ju ešte nepustila k slovu.“

Pritisla som si Merry ešte bližšie a zasypala ju bozkami. „Vôbec sa nehnevám. Sama seba počujem často. Nechce sa mi veriť, že ste tu! Čo sa deje?“

Ocko sa poškrabal na červenej brade. „Nie som si istý. Pred týždňom sme dostali pozvánku a dnes po nás poslali koč.“

„Nuž, mne je jedno, čo sa deje, hlavne, že ste tu.“ Zapravila som Merry kučery za uši, aby som sa mohla lepšie pozrieť na jej milovanú tváričku. „Tak veľmi si mi chýbala. Všetci ste mi veľmi chýbali.“

Miestnosťou sa rozliehali zvuky šťastných zvítaní. Obklopoval nás smiech a slzy dievčat vítajúcich sa s rodinami, ktoré im chýbali. Odrazu som si spomenula na Miru a Adelaide a zvrtila som sa, no zbadala som, že majú vlastných hostí. Mira sa žiarivo usmievala na starší pár, ktorý vyzeral byť tiež zo Sirminiky, a Adelaide sa odmerane objímala s hlučnou ženou v nevkusných červených šatách. Popchla som svojich blízkych k nim a predstavila ich. Mira vysvetlila, že manželia menom Pablo a Fernanda sú taktiež utečenci. Žena s Adelaide sa volala Sally a bola to jej vzdialená teta.

Konečne dorazil Jasper a vyžiadal si, aby sme mu venovali pozornosť. Hoci bol dosť starý, aby mi mohol byť otcom, vyzeral dobre

a vždy sa pekne obliekal. Takisto bol trochu herec a vedel, ako predávať.

„Najprv by som vás chcel privítať tu, na panstve Blue Spring.“ Veľkolepým gestom ukázal vôkol seba. „Ste našimi hosťami a my sme tu k vašim službám. Ďalej by som vám chcel poďakovať za obeť, ktorú ste museli v posledných ôsmich mesiacoch podstúpiť, keď ste nám požičali svoje dcéry. Ale pre nás je to privilégium a česť, že ich tu máme, že im môžeme pomôcť rozvinúť potenciál, o ktorom ste isto vedeli, že v nich drieme. Dnes vám dovoľíme nahliadnuť do sveta, do ktorého vstúpili – do sveta, ktorý je len nepatrný v porovnaní s tým, aké bohatstvo a nádheru získajú, keď sa v Adórii vydajú.“

Keď sme sa pridali k Diamantovému dvoru, boli sme uzrozumené s tým, že nemôžeme ísť navštíviť svoju rodinu do Osfra a že ani oni nás nemôžu navštíviť tu. Musela som prijať ponurú vyhlíadku, že ich neuvidím aj dva roky. Dlhú som dúfala, že sa takéto niečo stane, ale ani vo sne by mi nenapadlo, že sa to splní. Moje ostrážité, neustále plánujúce ja ma varovalo, že nepôjde o nezištný dobrý skutok. Nateraz som však svoje obavy odsunula. Aspoň raz bolo príjemné poľaviť v ostrážitosti a užiť si s ľuďmi, ktorých som ľúbila. Jasper nás núkal jedlom, my sme si ho vzali na deku a jedli sme, akoby sme boli na pikniku.

Merry mi po celý čas nezliezla z lona. Všetko naokolo sa jej veľmi páčilo a štebotala o tom a aj o inom, čo jej práve prišlo na um. Spokojne som ju počúvala, takmer som pukala od radosti. Aj ostatní dostali príležitosť podeliť sa o svoje pocity a zážitky, dvojčatá mi rozprávali o škole, ocko mi opisoval stavebný projekt, kde práve dostal prácu.

V jednej chvíli mama vykrikla: „Pozri na tie ruky! Už nikdy nebudíš môcť opraviť ani jednu várku šiat.“

Zaplavila ma vlna spokojnosti. Celé roky som s ňou pracovala, prala som bielizeň domácnostiam po celom meste. V Blue Spring ma stálo veľa úsilia a starostlivosti, kým som napravila škody, ktoré napáchalo mydlo a lúh, a hoci moje ruky mali ešte ďaleko od dokonalosti, ich stav sa viditeľne zlepšil.

„Už to nepotrvá dlho a aj tvoje ruky si oddýchnu,“ povedala som mame, keď sme dojedli. „Postarám sa o to. Kiežby som s tým niečo

dokázala spraviť už teraz. Je mi zle pri pomyslení, že je na tebe celá ťarcha všetkej práce.“

Zacmukala. „Vôbec na to nemysli. Musíš sa sústrediť na dôležitejšie veci.“

Merry si oprela hlávku o moju hrud' a vyhlásila: „Všetci ťa veľmi ľúbime a veľmi nám chýbaš. Ale ja ťa ľúbim najviac a najviac mi chýbaš.“ Naliehavosť jej slov podčiarkol pohľad, ktorý vrhla na zvyšok rodiny, akoby ich vyzývala, aby sa pokúsili tvrdiť niečo iné.

Privinula som si ju pevnejšie. „Verím ti, cukrík môj. Verím ti.“

A hoci som si užívala každý okamih, keď som bola s ňou a ostatnými, uvedomovala som si, že sa to bude musieť skončiť. V jednej chvíli mi ich opäť vezmú. Usmievala som sa, smiala sa a hľadela na milované tváre, no hrôza vo mne rástla viac a viac. V žalúdku som pocítila nevoľnosť, dlane sa mi potili, kým som si pritískala Merry. Keď Jasper napokon ohlásil koniec stretnutia, mala som pocit, že sa povraciam.

Merry si uvedomila, že sa blíži čas odchodu, všimla si, ako si ľudia zbierajú veci a navzájom sa objímajú. V panike sa obrátila ku mne. „Ja nechcem odísť. Chcem ostať s tebou.“

„Aj ja by som to veľmi chcela, láska.“ Hlas sa mi lámal. „Nemáš ani poňatia, ako veľmi by som to chcela.“

„Tak potom poď s nami domov.“

„Nie. Musím tu ešte chvíľu zostať a doštudovať. Ale budem písať každý deň. Dvakrát za deň, ak sa mi podarí. A už onedlho sa s vami opäť uvidím v Adórii a budeme bývať v peknom dome – krajšom ako tento – so všetkými vecami, o akých sa ti ani nesníva.“

Merry sa trošku zachvela pera. „Ale prečo nemôžeme bývať v tomto?“

„Livvy, Jon,“ ozvala sa mama nahlas, „ešte neodložili všetko jedlo. Vezmite Merry so sebou a choďte si vziať nejaké sladkosti na cestu domov. Budete mať dosť času rozlúčiť sa.“

Merry stále vyzerala utrápene, ale dovolila Olivii, aby ju vzala so sebou. Ocko preskakoval pohľadom z mamy na nich a späť a po chvíľke váhania sa aj on pobral k jedlu. „Pri Šestke, dieťa,“ ozvala sa mama. „Vyzeráš, akoby si mala omdlieť. Poď si sadnúť.“

Horúčkovito som krútila hlavou a držala som ju za rameno. „Nedokážem to. Nedokážem byť tak ďaleko od nej.“

„Ale dokážeš.“ Mamin pohľad bol pevný a jasný. Potľapkala ma po ruke. „Už si sa dostala tak ďaleko. Nemôžeš to vzdať po tom všetkom, čo si už dokázala.“

„Chcem odísť. Odchádzam domov s vami. Hneď teraz.“

„Tamsy...“

„Mami, ako to mám zvládnuť?“ zasyčala som a pokúšala som sa schovať rastúcu hystériu. „Už som preč osem mesiacov. Osem mesiacov, takmer deväť! A môže to trvať ešte ďalší rok, ak nie viac, kým budete môcť prísť za mnou. To je takmer polovica jej života!“

„Si s nami stále. Neustále o tebe rozpráva a každý deň si čítame tvoje listy. A potom ich čítame znova. Mlč,“ dodala, keď videla, že chcem namietat'. Hlas stíšila takmer do šepotu. „A počúvaj. Chcela som ti to napísať, ale mala by si to už vedieť. Nebude to trvať rok. Bude to len šesť mesiacov.“

„Č-čo??“

„Spomínaš si, že Wilsonovci plánovali odísť do Adórie?“

Zamračila som sa, netušila som, ako zapadajú naši susedia do môjho zrútenia. „Áno...“

„Merry pôjde s nimi. Túto jeseň nemala až také silné záchvaty kašľa, nemuseli sme kupovať toľko liekov. Podarilo sa nám ušetriť peknú kôpku zlata, dosť na to, aby sme jej kúpili lístok! O šesť mesiacov bude v Cape Triumph s Wilsonovcami.“

Prestala som sa triasť. „Myslíš to vážne? V rovnakom čase, keď tam prídem aj ja!“

„Áno. Viem, že v tom čase ešte nebudeš mať nič dohodnuté, ale som si istá, že to nebude dlho trvať – tebe nie. Wilsonovci plánujú ísť pracovať na juh, zopár týždňov však pobudnú v Cape Triumph, aby sa o ňu postarali.“

Začala vo mne tlieť iskierka nádeje, no uhášalo ju priveľa rôznych obáv. „Ale čo peniaze?! Ak bude potrebovať lieky...“

„Má ich dosť. Usmialo sa na nás šťastie. Vieš dobre, že by som nepravila nič unáhlené a že Wilsonovci sú ako naša vlastná rodina. Dobre sa o ňu postarajú.“

Hľadala som na zvyšok rodiny pri stole s jedlom. „Aj tak je to ešte šesť mesiacov.“

„Šesť mesiacov je menej ako rok. Za cenu koľko... ani nie roka a pol... si zaistila, že bude po zvyšok svojho života zabezpečená. A ty tiež.“

„A vy tiež,“ dodala som ticho. „Aj po vás pošlem.“

Mama si utrela lesklé oči. „Viem, že áno, Tamsy. Len ešte chvíľu vydrž. Nikdy v živote si sa nevzdala a ja viem, že sa nevzdáš ani teraz, dievčatko moje. Zistila si, čo si potrebovala?“

S veľkým úsilím som nasadila profesionálny výraz. „Áno. Bolo tu jedno dievča – Florence –, ktoré má dosť dobré styky s vyššou spoločnosťou v Cape Triumph. Povedala mi všetko o mužoch, čo boli k dispozícii, keď tam bola ona, a sedelo to s tým, čo vpravela Esme. Naučila som sa o nich všetko – a je tam niekoľko mužov, ktorí sú celkom slobodomyselní.“

„Dobre. Nebude dlho trvať, kým ich všetkých očaríš. Som o tom presvedčená.“

„Aspoň jedna z nás.“ Ocko a zvyšok sa vracali k nám a pri pohľade na nich sa vo mne opäť prebudili všetky pocity. „Niektoré dni, mami, mám taký strach...“

„Neboj sa,“ upokojovala ma láskyplným, no pevným hlasom. „Pamätaj, čo si si predsavzala: nijaké porážky. Už nikdy.“

Len návrat ostatných ma zadržal pred vzlykaním. Jonathan s Oliviou ma objali a Merry mi opäť vyliezla do náručia. Na tvári mala stopy po ružovej poleve.

„Čo je toto?“ Zotrela som časť polevy. „Myslela som, že ste si len šli vziať niečo na cestu do mesta.“

Merry sa usmiala a na líčku sa jej ukázala jamka. „Ale bolo tam toho tak veľa.“

„Och, tak potom je to v poriadku.“ Vtislá som jej bozk na čelo. „Buď dobré dievčatko. A aj vy ostatní poslúchajte. Žiadne chodenie poza školu, Livvy.“

Olivia pretiahla tvár. „Veď to robím len vtedy, keď mama potrebuje pomoc.“

„Už onedlho to nebude nutné. Takto o rok budeš chodiť do najlepšej školy v Adórii. A budeš mať súkromného učiteľa maľovania.“

Pohladila som Merry po vlasoch, kým si oblizovala prsty. „A s tebou, láska, sa uvidím ešte oveľa skôr. Si taká trpezlivá. Vydržíš to ešte chvíľku?“

V jej veku bol čas ešte stále záhada. Šesť minút, šesť mesiacov a šesť rokov mohli byť to isté. Tváričku jej zase zahalil tmavý tieň, no odvážne prikývla. „Ale musíš posielat stále listy. A slúb mi, že už ma neopustiš.“

Znova som sa začala chvieť. „Nie. Už nikdy nás neodlúčia, prisahám.“

Mama cítila, že začínam pochybovať o svojom rozhodnutí, a tak ma pohladila po líci. „Mala som svoje pochybnosti o tomto Diamantovom dvore, ale teraz viem, že si urobila dobre. Keď ťa takto vidím ako skutočnú mladú dámu...“ Odkiaľala si. „Nuž. Je jasné, že si bola na toto stvorená. Toto a ešte oveľa viac.“

„Všetci sme boli stvorení pre viac. A aj to dostaneme,“ odvetila som zápalisto. Opäť sa ozvalo vyzvanie, aby sa hostia rozlúčili. „Mala by som ísť vziať posledné listy pre vás. Mám celú kopu, ktorú som ešte neposlala. Ale rozložte si ich, aby ste mali čo čítať každý deň.“

Podala som Merry ockovi a utekala po listy do izby. Pri odchode som na seba pozrela do zrkadla, potešilo ma, že vyzerám pokojne. Ani stopa po rozrušení, ani náznak, že sa vnútri rozpadávam.

No len čo odišli – po ďalších mnohých objatiach a bozkoch –, už som sa nedokázala viac pretvarovať. Moja rodina vyšla z predných dverí a ja som sa hnala hore po schodoch, bolo mi jedno, že sa musím pretláčať pomedzi iných hostí, ktorí sa ešte zdržali. Vtrhla som do izby, hodila som sa na posteľ a zakryla si tvár rukami. O pár minút vkĺzla dnu Adelaide. Rýchlo som si poutierala tvár do rukáva.

„Som v poriadku,“ povedala som, keď si sadla vedľa mňa.

„Je normálne, že ti je smutno za domovom. Nemusíš sa hanbiť, že ti chýbajú.“

„Nehanbím sa... ale nemôžem dovoliť – iným –, aby ma takto videli. Nemôžem ukázať slabosť.“

Znovu som si spomenula, že nemá nijakú rodinu – teda okrem tej nečakanej tety. Ja som mala neuveriteľné šťastie. A teraz mi ostáva čakať už len šesť mesiacov na Merry! Pokúšala som sa opakovať si to,

kým ma Adelaide znovu a znovu utešovala, ale bolesť bola priveľmi čerstvá, aby len tak pominula.

V istej chvíli som vyhrkla: „Keby si len vedela, čo všetko riskujem...“

„Tak mi to povedz,“ naliehala Adelaide. „Povedz mi to a možno ti budem vedieť pomôcť.“

Jej slová vo mne vyvolali úplne novú bolesť. „Nie. Ak by si to vedela, už nikdy by si na mňa neľadela rovnako.“

„Si moja priateľka. To, čo k tebe cítim, nemôže nič zmeniť.“

Pokúšenie bolo obrovské. Chcela som to povedať jej aj Mire, zbaviť sa stiesneného pocitu, ktorý ma sužoval celé dlhé mesiace. A chcela som vyčistiť priestor medzi nami. Neklamala som svojim priateľkám, ale ani som im nepovedala celú pravdu. No nemohla som. Tajomstvo, ktoré som si niesla, bolo priveľmi ťažké, priveľmi nebezpečné. Čo i len náznak, ktorý by sa dostal na verejnosť, hoci neúmyselne, by mohol v Adórii všetko zničiť.

„Nemôžem,“ pokrútila som hlavou. „Nemôžem to riskovať.“

Prikývla s jemným úsmevom. „Dobre. Nemusíš mi hovoriť nič, čo nechceš. Ale vždy tu pre teba budem. To predsa vieš.“

„Viem.“

Dvere sa náhle otvorili a dnu vtrhla Mira. „Všetci sú preč – myslím rodiny. Jasper nás volá naspäť do spoločenskej miestnosti.“

Vyskočila som. Moje predchádzajúce podozrenie sa vrátilo, a tak som – nateraz – odložila pocity bokom. Musela som byť na pozore. Musela som byť pripravená. „Vedela som to,“ povedala som im. „Vedela som, že sa niečo deje.“

A mala som pravdu. Keď sa zišla celá domácnosť, Jasper nám oznámil niečo, čo nám prevrátilo celý svet naruby.

„Dúfam, že sa všetky tešíte na Adóriu, lebo tam odchádzame... o dva mesiace skôr, než sme plánovali.“

Všetkým sa nám po tom oznámení zakrútila hlava a stratili sme sebaovládanie, začali sme si medzi sebou šepkať a špekulovať. O dva mesiace skôr! To znamenalo odchod už o niečo vyše mesiaca. Adória, o ktorej sme sa doteraz rozprávali ako o nejakej vzdialenej rozprávkovej krajine, bola náhle na dosah ruky.

Keď sme sa utíšili, Jasper pokračoval: „Viem, že táto zmena plánov je nečakaná. Ale v skutočnosti iba odzrkadľuje váš vynikajúci pokrok, vďaka ktorému vás bez obáv môžeme priviezť do Adórie skôr. Už o pár mesiacov sa ocitnete v úplne novom svete – zbožňované a vyhľadávané ako skutočné šperky.“

Srdce mi prudko bilo, keď sa pustil do podrobností a vysvetlil, že aj skúšky budeme skladať skôr – už o niekoľko týždňov. Ostatné zaplapali po dychu, ale ja som vedela, že to môžem vyhrať. Bude to znamenať pár bezsenných nocí a horúčkovitých dní, ale k tomu by prišlo bez ohľadu na to, kedy by sa skúšky konali.

Náhle som si so vzrušením niečo uvedomila. Keďže pôjdem do Adórie predčasne, znamená to, že sa tam dostanem ešte pred Merry. Za ten čas si zabezpečím manžela a budem mať domácnosť pripravenú. Moja predchádzajúca neistota zmizla. Vášeň a sústredenie boli späť. Tieto skúšky zvládnem ako nič a budem si môcť v Adórii vybrať z prominentných nápadníkov.

A všetko bude dokonalé, keď tam dorazí moja dcéra.